

ACCIÓ

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora . . . . 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Any III (segona època)

Granollers, 24 de Gener de 1932

Número 27

LLETRA OBERTA

a tots els que s'interessin per l'afer de la nostra
Escola d'Ensenyaments Superiors

Senyor: Sabedor de l'interès que vostè sent per la qüestió que l'Ajuntament té entaulada contra l'ex director de l'Escola Municipal de Segona Ensenyança, i que acaba d'oferir el tristíssim espectacle que ha motivat el compliment de l'ordre governativa en treure al carrer el mobiliari d'aquest senyor que ha dificultat per tots els mitjans la tasca eminentment cultural de la susdita institució, em permeto fer unes aclaracions que si no tenen la sort de modificar el vostre criteri, serà sempre un motiu de sentiment per mi, que no sento altre preocupació que la de servir amb llealtat interessos que la ciutat ha tingut a bé confiar-nos.

A l'entorn d'aquesta qüestió, s'ha fet molta novel·la; i adulterant lamentablement la veritat, s'ha ofert una tristíssima visió del que poden les fórmules audacioses, àdhuc en els casos en que aquestes operen al servei de la més injusta de les causes.

Funciona aquesta Escola a Granollers des de fa uns dotze anys, i fins fa poc sota la direcció del senyor Vegué. L'Ajuntament de la ciutat despèn pel seu sosteniment unes 65.000 ptes. anyals — quantitat respectable que s'apropa a un 10 % del seu pressupost.

El susdit director, percibia 8750 ptes. a més del dret d'habitació per ell, la família i per vint-i-cinc interns en el mateix edifici de l'Escola, el dret d'explotació d'aquest internat, i l'exclusiva en la venda de llibres de text i material escolar.

Pagava també, la Corporació Municipal, el consum de fluid elèctric de tot l'edifici, telèfon, carbó per a calefacció, material per a la llimpiesa i personal encarregat d'efectuar-la (En el pressupost que s'edita en cada exercici, tothom pot percatar-se de l'enorme sacrifici que la ciutat ve fent pel sosteniment de l'organisme.)

No obstant, és un fet indiscutible,

que mai el senyor Vegué sapigué correspondre a l'esforç de la ciutat i laborar com calia en profit de lo que per causes no prou clares fou lliurat a les seves mans sense considerar ni tan sols, que la manca de títols acadèmics l'incapacitaven legalment. El testimoni irrefutable de unes actes signades pel propi senyor Vegué i per la resta d'un patronat fill del caciquisme polític, són reflexe fidel del que va dit.

El canvi constant de professorat, la baixa que en cada curs s'observava en la matrícula; les queixes reiterades de pares d'alumnes; les moltes deficiències en l'ordre administratiu, que ja en altre època feren necessari pagar el professorat des de l'Ajuntament i d'altres que no dec transcriure perquè corresponen a l'ordre privat, fóren causes que crearen un estat d'animositat tal, que hi ha qui creu que fóren les que determinaren la caiguda del cacic. Tothom es cregué amb dret d'opinar que els Ajuntaments que actuaren sota el control personalíssim d'en Francesc Torras, donaren a el senyor Vegué tal tracte de favor — sense tenir per res en compte la potencialitat econòmica de la ciutat, — com mai s'ha donat enlloc, a homes, que pel seu valer han passat a la posteritat i han deixat un record inesborrable a l'afortunada ciutat que els ha vist néixer.

Però, a Granollers que en temps més venturosos coneguerem un Sr. Espi que ens deixà un record inoblidable, manava en Torras; i per tant calia callar davant l'arbitrarietat més monstruosa. Els Ajuntaments, formats d'homes escollits que es prodigaven, sense el control d'una minoria que fes obra de fiscalització, abusaven de la passivitat provada dels ciutadans acovardits que com vacunats d'un mesellisme incompreensible — naturalment pels que viuen desplaçats del

nostre medi—, abandonaven les tasques legislatives a mans de funcionaris que es convertiren en mandatariis per atropellar-nos i vexar-nos a extrems que és vergonya recordar.

També hi havia però, en aquella hora d'iniquitat, el grupet dels escollits: com guardia imperial que serveix el seu Senyor, el formaven precisament els homes republicans teòrics de tota la vida, però que en la pràctica i en l'exercici de llur ciutadania (?) foren impotents per a resistir la simpatia personal del senyor Torras. Aquests no perdien pas el temps: Un d'ells, el Dr. Cordero, (abans Canal) agabellava sis o set càrrecs professionals retribuïts. I altre, Amador Garrell, l'incommensurable periodista director de «La Gralla» d'aquella Gralla que homenatjava els homes de la dictadura, i coopropietari d'aquell establiment que surtia d'estilogràfiques de 40 pessetes a funcionaris i que ara nosaltres les trobem en les factures del Municipi. El Mestre era el tercer dels *mosqueteros*.

D'altre faisò no fóra comprensible llur adhesió incondicional a una política d'esquena a Catalunya i al servei d'interessos inconfessables que feren que Granollers homenatgés a Martínez Anido quan la seva actuació desgraciadíssima en front del Goven Civil de Barcelona, i en canvi restés al marge, en totes aquelles actuacions que haurien pogut dignificar la ciutat nostra.

Són els mateixos que acaben de signar un telegrama de adhesió a Marcel·lí Domingo perquè en la seva follia, «l'Esquerra» s'ha negat a amparar-los. Són els que ahir s'allistaven a la Unió Patriòtica per a servir-se ells mateixos i avui s'esgargamellen amb idèntica finalitat i es proclamen impúdicament servidors de la República.

PEP